

i Stand til at tilsvare, hvad de skulle, det ser man ikke en Smule om i Lovforslaget, det staar, i alt Fald efter § 8, ganske vilkaarligt i Ministerens Haand. Jeg hørte, at det ærede Medlem for Christianshavn (Hørdum), hvis Foredrag jeg fulgte med særdeles Interesse, var villig til at offere sit principielle Standpunkt for denne Lov, naar den iøvrigt kunde tilfredsstille ham — hans principielle Standpunkt med Hensyn til Bedeværelset for den Syges Kur og Medicin, naar de ere trængende. Det ærede Medlem oplyste, at i Kjøbenhavn omtrent ikkun Halvdelen af de trængende Arbeidere maatte siges at være Medlemmer af Sygekasser, og udenfor Kjøbenhavn er det kun mellem Trediedelen og Halvparten, der er indtraadt i Sygekasserne, og som altsaa vel maa formodes at være i Stand til at yde de Bidrag, som fordres til Indtrædelse i Sygekasserne. Jeg staar ganske paa samme Standpunkt som det ærede Medlem for Christianshavn, at jeg anser det for rigtigt og rimeligt, at den Trængende, som i Sygdomstilfælde ydes Medicin og Lægehjælp, bør ikke derfor gaa ind under Fattigvæsenet, dette bør ikke regnes til Fattigunderstøttelse. Jeg tror, dette er et rigtigt, ikke alene politisk, men ogsaa økonomisk Princip, fordi det maa forventes at ville beskjærme mange mod at gaa til Fattigvæsenet og som ellers vilde komme der ind under. Det vil beskjærme Kommunerne fra en Del af de Byrder, som Fattigunderstøttelsen forarsager dem, fordi vi vide, at naar en Mand's Mod een Gang er knækket, naar han en Gang er kommet ind under Fattigvæsenet, er det ham saa at sige i de allerfleste Tilfælde umuligt at kæmpe sig ud igjen; saa er hans Mod knækket, dermed hans Energi brudt til at kæmpe for Tilværelsen og ved selvstændigt Arbejde at skaffe sig og Sine, hvad de behøve. Det forekommer mig, efter den meget ærede Ministers Uttringer i dette Dødblik, at det ærede Medlem fra Christianshavn ikke har nogen særlig Udsetelse til, at det Offer, han vil bringe, vil blive modtaget. Jeg vil sige, at det skulde glæde mig ganske overordentlig, om det maatte lykkes Rigsdagen ud af dette Lovforslag at faae en god og brugelig Lov, som man kan være tjent med, selv om man ikke vil stille de allerstørste og mest reelle Fordringer til en saadan Lov. Det behøves ikke, men kun en god og brugelig Lov. Jeg gjentager imidlertid, at jeg ikke ganske kan dele de lyse Forhaabninger i saa Henseende, som bleve udtalte af det ærede Medlem, der først havde Ordet i Dag. Jeg kan ikke fravige den Hovedbetragtning, at det under et Ministerium, som undertrykker Friheden, vil være vanskeligt at opnaae virkelig

friskindede Love: Det skulde glæde mig, om en Undtagelse i saa Henseende kunne finde Sted ved dette Lovforslag, og dette vil jeg afvente.

Mesner: Sygekasseinstitutionen er en Sag, som efter min Opfattelse baade ethvert forstandigt Mennekte og ethvert Mennekte med Hjertet paa det rette Sted maa føle en sand og levende Interesse for, og jeg mener ogsaa, det maa være en sand Glæde for Alle at kunne faae Leilighed til at medvirke til en heldig Udvikling og Ordning af Sygekasserne. At der allerede ad Frivillighedens Vej rundt omkring i Landet er oprettet en hel Mængde Sygekasser, synes at være et godt Tegns paa, at Interesses er tilstrækkelig vakt rundt omkring i Befolkningen. Jeg vil derfor ogsaa haabe, at det Tilskud, som nu gennem Lovforslagets § 9 er bestemt, maa være tilstrækkelig til at bære Sagen frem i Forening med de Begunstigelser, som ere bestemte i Lovforslagets §§ 10 og 11, nemlig med Hensyn til Indlæggelse paa Sygehuse, Sindsygeanstalter og med Hensyn til Rørsel under aparte Forhold. At dette er som sagt Noget, man maa haabe vil kunne bære Sagen frem. Men jeg finder ogsaa, det er absolut nødvendigt, naar Staten yder Tilskud til et saadant Foretagende, at der saa ogsaa fra Statens Side maa være et Tilskud baade med den rette Anvendelse af disse Kapitaler og med Regnskabsføringen for Sygekasserne. Jeg hører nu for Næsten til dem, der gjerne ville og gjerne ønske, at Folket gennem Selbstyrelse maa kunne faae Leilighed til at naae saa høi en Grad af Modenhed som muligt; men paa den anden Side er jeg ikke blind for de Farer, der løbes ad den Vej, og jeg mener, om jeg saa maa sige, at det er ikke heldigt, at man slaar mere ihjel, end man har Sult til. Det er efter min Opfattelse meget bedre, at Sygekasseinspektøren efterser Regnskaberne i rette Tid og saaledes, at de Feil, der mulig findes deri, kunne blive rettede, end at der maastes efter flere Mars Forløb skal gøres Opdagelser, hvoraf fremgaar, at Sygekassemedlemmerne ere blevne bedragne enten ved uduelige eller mulig ogsaa ved uærlige Regnskabsførere. Vi vide jo saadanne Tilfælde, hvor det kan ske, og det er ikke Alle, om man ogsaa gjerne vil tro det, der ere i Stand til, endnu i vor Tid, at føre Regnskaberne paa en tilfredsstillende og sikker Maade. Jeg mener altsaa, at overalt, hvor Staten yder Tilskud, er det simpelthen Regjeringens Sag at sørge for, at der føres Tilskud med, at Kapitalen bliver anvendt paa rette Maade og i den Hensigt, hvortil den var bestemt. Med Hensyn til